

[Lilli Gyldenkilde]

private arbejdsformidling der tager sig af; den ordinære arbejdsformidling tager sig ikke af det, for det har den selv beskrevet i mål og middel-debatten, at det ikke var det, den satsede mest på, og det er den heller aldrig blevet bedt om af skiftende arbejdsministre; den er altid blevet bedt om at koncentrere sig om det, man kalder den rigtige formidling, nemlig til arbejde.

Jeg skal heller ikke undlade at sige, at arbejdsløsheden er stor, og der kommer ikke ét eneste job mere ud af, at kommunerne får denne formidlingsret. Det er hovedpunktet i hele vores diskussion: den store arbejdsløshed.

Når det er sagt, skal jeg sige, at det faktisk er SF's politik, at kommunerne godt må få formidlingen over for de grupper, der ligger i det kommunale regi. Så vi har ikke spor at indven- imod, at man nu giver dem formidlingsretten; tværtimod synes vi, det er udmærket. Der er selvfølgelig nogle ting, vi godt vil kigge lidt på under udvalgsarbejdet, men stort set støtter SF dette lovforslag fra arbejdsministeren.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Venstre kan støt det lovforslag, der her er fremsat af arbejdsministeren.

Sådan som det er i dag, gør man jo det i mange kommuner – ikke i alle, men i mange kommuner – at man netop i forhold til de grupper, vi taler om her, forsøger, om jeg så må sige, at gøre arbejdet og samarbejdet færdigt med de mennesker, man har kontakt med, og med i det arbejde hører også, om det dog ikke ville være muligt, at de kunne få beskæftigelse. Derfor vil det være meget naturligt i de kommuner, hvor man prioriterer dette arbejde højt, at man også sørger for at have lidt viden om, hvilke arbejdsmuligheder der er i lokalområdet.

Fra Venstres side betragter vi i virkeligheden dette lovforslag som et afbureaukratiseringsforslag, for sådan som det er i dag, må kommunen ikke lave denne formidling, og derfor skal man altså sørge for at få det formelle på plads og snakke med formidlingen om, at man nu har fundet en arbejdsplads til den og den person.

Det vil selvfølgelig være praktisk, og det vil være mindre besværligt, hvis kommunen, om jeg så må sige, kan gøre sit arbejde færdigt i et samarbejde med de grupper, som den i forvejen har kontakt med, og altså fuldføre den anvisning af et arbejde til de pågældende menne-

sker, uden at man i alle konkrete sager absolut skal have et forsinkende og måske besværligt samarbejde med arbejdsformidlingen. Der vil det være bedre, som arbejdsministeren lægger op til, at man får nogle rammer, der gør det muligt, at kommunen kan anvise arbejde til de personer, vi taler om her.

Det er præciseret i lovforslaget – og jeg synes også, det er nødvendigt, at vi gør det her fra Folketingets talerstol – at der ikke er en pligt for kommunen til, at den nu skal anvise arbejde til de personer, vi taler om her. Hvis arbejdsformidlingen i lokalområdet prioriterer den arbejdsopgave højt eller har succes med den eller man kan konstatere, at arbejdsformidlingen egentlig laver det arbejde udmærket, vil der ikke være behov for, at kommunen, om jeg så må sige, parallelt etablerer en anvisning. Men hvis det nu er sådan, at man i en kommune i forvejen i praksis udfører dette stykke arbejde, bør det selvfølgelig også være muligt, uden at det skal være alt for besværligt.

Med disse bemærkninger mener jeg også, at det ligger i lovforslaget, at der ikke er lagt op til yderligere offentlige udgifter. Der er ikke tale om, at nu skal der opbygges flere apparater og ansættes flere folk for at løse denne opgave.

Jeg synes derimod godt, man kan sige, at hvis det på længere sigt måtte vise sig, at kommunerne generelt er bedre til at udføre denne funktion, er det helt klart, at så må det også lægge op til, at vi skal have en mere principiel diskussion om fordeling af ressourcerne. Men tiden må vise, hvordan denne ordning kommer til at fungere i praksis i forhold til de mennesker, som det jo til syvende og sidst kommer an på, nemlig de mennesker, som i forvejen ikke har det særlig nemt på det, vi kan kalde det etablerede arbejdsmarked.

Der er nok ingen tvivl om, som fru Lilli Gyldenkilde var inde på, at de mennesker, vi taler om her, ikke er dem, der står først placeret, hverken når LO eller DA skal snakke om arbejdsmarkedsproblemer. Vi har jo i Danmark et system, hvor de sociale problemer, som også hører arbejdsmarkedet til, i virkeligheden i høj grad hviler på samfundet og ikke opfattes som problemer, som arbejdsmarkedets parter skal prioritere vældig højt. Og derfor er det nødvendigt, at man fra kommunal side i de konkrete tilfælde også får mulighed for at udføre den funktion i forhold til de udsatte grupper, vi taler om her.